

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA

A határsértő zsebtolvaj

Egy alkalommal nagyobb sítúrára indult. Megoldandó problémán gondolkodva, kerülte a zsvajgó turistatömeget és a kiépített lesiklópályákat. Magányosan kapaszkodott egyre feljebb, lesiklásra alkalmas terepet keresve, amikor hóviharba került. A gerincen bolyongva áttévedt a határon, s egyszerűen egy cseh járőr karjaiba futott, illetve siklott.

– Stoj! Állj, ki vagy?

A csapzott határsértő lerázta magáról a havat, és azt állította magáról, hogy ő pedig a krakkói érsek.

– Akkor én meg a római pápa vagyok! – vágott vissza az egyik határőr.

Miközben bekísérték az őrszobára, meggémberedett ujjaival elülső cipzáras anorákzsebéből előkotort – no, nem egy útlevelet, mert az nem volt nála, de egy papi igazolványt.

– Te zsebmetsző gazember! Kizsebelted őminenciáját, és most kiadod magad érseknek?! És a pénzét hová tetted? Már elköltötted?

Szerencsére volt az őrszobán tekerős tábori telefon, amelyen be lehetett hozni a krakkói érsekséget.

A határőrök – így mondják – ezek után nemcsak bocsánatát, hanem áldását is kérték.

Piros kötött, bojtos sapkáját ma a Wadowicében kiállított tárgyak között üvegtárlóban mutogatják, régi típusú síbotja társaságában.

* * *

TELEVÍZIÓS KÖZVETÍTÉS

Templomunkból közvetíti a napi áhítatot a Duna Televízió június 10-én, szerdán. Az adás, amelyben Dr. Gyurkovics Miklós atya gondolatai hangzanak el, reggel 7.40-kor kezdődik. Ismétlés a Kossuth Rádióban 19.50-kor.

* * *

HUMOR

A kis hittanos gondterhelten érkezik haza a hittanóráról. Vacsoránál megkérdezi az édesanyját:

– Mondd, Anyu, igaz, hogy ha valaki meghal, porrá válik?

– Igaz, gyermekem.

A kicsi vacsora után jó éjszakát kíván és nyugovóra tér. Egyszer csak kirohan a szobából:

– Anyu, gyere gyorsan! Halott van az ágyam alatt!

* * *

Görögkatolikus Parókia, 4400 Nyíregyháza, Legyező u. 3. – www.kertvarosigorogok.hu

Tel. 30/415-50-92; E-mail: obbagy1@upcmail.hu

Felelős kiadó: Dr. Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI
GÖRÖG KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2020. JÚNIUS

„Hívom az élőket, elsíratom a halottakat...”

GYŰJTÉS HARANGRA

Kedves Testvéreim!

Templomunk egykori terv-dokumentációját szemügyre véve azt látjuk, hogy a templomkert kapujában áll egy impozáns, a templom magasságát is meghaladó harangtorony. Az építkezés anyagi lehetőségei akkor nem engedték, hogy ez a torony megépüljön, de a harang vágya azóta is folyamatosan jelen van közösségünk tagjainak szívében.

E régi álmunk teljesülhet végre: idén elkészülhet a harangunk, amelyet az eredeti toronyhoz képest jóval szerényebb, de szép kivitelű, templomunkhoz, templomkertünkhöz méltó haranglábban szeretnénk elhelyezni. A kapunk mellé építendő harangláb alsó részébe úti ikont tervezzük, fentről pedig harangjáték/toronyzene is megszólal majd.

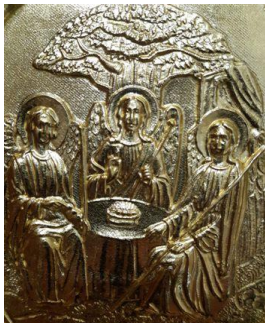
Templomunkhoz kötődően legutóbb ikonosztácionunk készítése, majd a festés és a kertépítés kapcsán volt kiemelt gyűjtésünk. Közben hasonlóan nagylelkű adakozók kedvben bízom, azt is tudom, hogy a járványhelyzet nem tervezett kiadásokat hozott, néhány családban komoly anyagi nehézségeket okozott. Úgy tárom hát harangra gyűjtő kérésünket közösségünk tagjai elé, hogy ki-ki saját lehetőségein belül gondolja végig jó lelkiismerettel adakozása mértékét. Lényeg, hogy amit adunk, adjuk jó szívvel, örömmel, és én hiszem, hogy harangunk sok-sok nemzedék számára hirdetheti majd Isten dicsőségét.

Adományainkat átadhatjuk a vasárnapi liturgiák után, avagy hétköznapi módonként a parókián; de befizethetjük a templom előterében található sárga csekken is, illetve utalhatjuk egyházunk bankszámlaszámára: Nyíregyháza-Kertvárosi Görögkatolikus Parókia, 11100702-18799303-36000001.

A jó Isten fizesse meg a legkisebb, jó szívvel adott adományt is!

Kertvárosi liturgia Mamre terebintjénél

A járványveszély miatti szigorú korlátozások enyhítését követő vasárnapon, május 10-én első nyilvános szertartásunkat templomunk kertjében, „tábori oltárnál” végeztük. Pap és hívek egyaránt parókia-történeti eseményként, ugyanakkor kegyelmi pillanatként, mély lelki élményként éltük meg ezt az alkalmat. Az élő beszéd atmoszféráját ugyan nem lehet szavakkal visszaadni, alább – többek kérésére – mégis megpróbálkozunk az akkori szentbeszédben elhangzott gondolatok papírra vetett összefoglalásával.

A nagy ünnepeken használt evangéliumos-könyvünk hátoldalán egy ószövetségi esemény látható. Az ábrázoláson Ábrahámot és Sárát meglátogatja három titokzatos látogató: Isten angyalai, akiket a pátriárka hol egyes, hol többes számban szólít meg, és vendégül látja őket. Az egyes és többes szám változása okán – az Újszövetség fényében – ezt az eseményt a Szentháromság előképének tekintjük, és az ábrázolás – mint szentháromságos szeretetközösség – minden közösség (házasság, család, egy-

ház, társadalom) mintájaként s életetőjeként él a keresztény köztudatban.

Nem akartam elhagyni magam, nem akartam keseregve imádkozni, tudatosan „kérgesíttem” a szívemet a karantén üres-templomos napjaiban. Amikor azonban húsvétkor magasra emeltem ezt az evangéliumos-könyvet, és váratlanul szembesültem ezzel a jelenettel, kicsordult a könny a szememből. Üres templomban tartom az evangéliumot (amit alapból is mindig úgy élek meg: az evangélium tart engem), és testi s lelki szememmel látom a közösséget: a szentháromságos Mintát, amelyben ugyanakkor tükröződnek a templom padjai s az azokból igaz okból távol, de lélekben jelen lévő hívek is. Megrendítő élmény volt, pap és rábizott közösség csendes, imádságos, mély lelki találkozása.

A bibliai beszámoló szerint Ábrahám és a három látogató találkozása Mamre terebintjénél (azaz hatalmas tölgyfájánál) történt. Húsvétkor, amikor én ezt az élményt megéltem, nem tudhattam, hogy mikor és hogyan találkozom újra személyesen a rám bízottakkal, mikor, milyen körülmények között imádkozhatunk újra együtt. Eszembe sem jutott akkor a Szentléleknek ez a meglepetése, hogy ma itt leszünk, a templomkerti fák alatt, amely helyszínt lelkünk térképes memóriája Kertváros-Mamre néven fog eltárolni. Nem tet-szenek elhinni: a mamrei ásatások alapján az a hely úgy nézett ki, hogy a dél-nyugati sarkon volt a kút, az észak-keleti részen a terebintfa, és a kettő között az oltár. Hogy néz ki a templomkertünk? A dél-nyugati oldalon van a csobogónk, az észak-keleti részen a fák, és a kettő között a templom... Két fánk ráadásul még beszédes is, hiszen a hárs a méz kapcsán az Ígéret Földjének, az üdvösségnek is jelképe, a dió pedig ősi Krisztus-szimbólum:

a külső, keserű burok a szenvedésre, a kemény csonthéj a keresztfára, a belül lévő édes mag az isteni életre utal. Mily gyönyörűségecs mindezt itt megélni, végiggondolni, s közben egymás szemében, szívében vendégeskedni, egymást egyes és többes számban megszólítani (hisz az idős, a beteg, az otthon maradó családtag is itt van velünk), s együtt találkozni az Úrral – immár az asztalnál, az Eucharisztia asztalánál, ahol látszólag ő a vendég, valójában ő a vendéglátó s az étek.

A látogatás-jelenet legismertebb ábrázolása Andrej Rubljov Szentháromság-ikonja, a híres Troica. Az ikont órákig lehet csöndben szemlélni, és órákig lehet lélekkel magyarázni. Jómagam – jegyeseimmel is – a házasság tükröként is tekintek rá, hiszen minden igazi házasság a Szentháromság szeretetközösségének ikonja. Szeretni úgy, hogy teljesen átadjuk, ugyanakkor nem veszítjük el magunkat, hogy nem megfojtjuk, hanem inspiráljuk szeretetünkkel a társunkat, hogy harmóniában valósítsuk az önátadás és az elfogadás készségét, lelkületét – ez a cél: így lehetünk házasságunkban (s minden emberi közösségünkben) a Szentháromság sajátos földi vetületévé, ikonjává.

Egy másik Andrej, Andrej Tarkovszkij filmet készített Andrej Rubljov életéről. A filmművészet történetének maradandó alkotása ez a film, a művészet, de az Istenre figyelő, vele lélegző élet ikonosztázionja is. A film egyik legemlékezetesebb jelenete a harangöntés; egy fiatal fiú munkája az életért, a közösségért, az egyházért, az Istenért. A harangöntők meghaltak a háborúban, a járványokban; az ifjúember állítja, apja elmondta neki a titkot. Rubljov letette már az ecsetet, mert a gyilkolások, a tatárok által kifosztott templomok, az élet kegyetlenségei és persze saját bűnei olyan szinten égették ki a lelkét, hogy nem látja értelmét, képtelen a festésre. De amikor a harang megszólal, feloldja némasági fogadalmát, és újra elkezdi festeni.

A harangöntés: életfeladat. Kiábrándult, kiégett, a hitben, az igaz ember-ségben, a család értékében megkevesbedett (vagy megkevesbített) világ vesz körül minket. Harangot kell önteni... És harangot csak egyféleképpen lehet önteni. Csak úgy, ahogy ez a Borisz teszi az Andrej Rubljovban. A világ végére elmenni a hozzá való anyagért; nem kételkedni a cél bizonyosságában; tudni, hogy nem lehet harangot önteni apáink tapasztalata nélkül, de az öröklött tudás nem is elég hozzá. És persze sírni, valahányszor a harang megkondul és nem tökéletes a hangja, mivelhogy – bár tökéletes harang nincsen – azért mégiscsak erre törekszünk.

Mamre-Kertváros Tisztos Keresztényei! Ábrahám látogatói Szodoma felé veszik az irányt: a bűnös városnak pusztulnia kell. És Ábrahám alkudozni kezd: ha ötven... ha negyven... ha tíz igaz lenne... Az a tíz igaz a szent maradék: ikonfestők, harangöntők. Orvosok, nővérek. Pedagógusok. Szülők. Gyerekek. Postások, szociális munkások. Légy te. Legyek én. Mi.